

Arrest

nr. 266 629 van 13 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 mei 2021 en op 28 juli 2021 actualiseerde verzoeker zijn aanvraag.

Op 20 september 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2020 werd ingediend en op data van 04.05.2021 en 28.07.2021 werd geactualiseerd door :

Z., H. (R.R.: [...])

nationaliteit: Pakistan

geboren te C. op [...]2003

adres: [...] ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 03.09.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij op 20.02.2019 een aanvraag indient op basis van artikels 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 04.11.2019 omdat de duurzame oplossing voor betrokkene in Pakistan ligt en gaat gepaard met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat en dat een terugkeer een breuk in zijn opleiding zou betekenen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling van toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen attesten voorlegt die betrekking hebben op het lopende schooljaar en hij aldus niet aantoonde dat hij hier nog steeds naar school gaat. Bovendien is betrokkene niet langer leerplichtig aangezien hij de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn tante en oom langs moederszijde legaal in België verblijft (tante) en de Belgische nationaliteit verworven heeft (oom) en dat zij integraal zouden instaan voor de kosten van zijn levensonderhoud, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Uit het onderzoek dat gevoerd werd in het kader van zijn aanvraag tot toepassing van artikel 61/15 en volgende van de Vreemdelingenwet blijkt dat er geen reden is om gescheiden te blijven van zijn familie in Pakistan (met name zijn ouders en twee zussen) waarmee hij regelmatig contact heeft en die kunnen instaan voor de opvang en verzorging van betrokkene. Het feit dat hij hier verblijft bij zijn oom en tante weegt niet op tegen het familiaal netwerk van betrokkene in Pakistan, netwerk dat kan instaan voor de kosten van zijn levensonderhoud. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar Pakistan een breuk zou betekenen met het leven dat hij heeft opgebouwd in België gedurende een periode van drie jaar en dat dit een belangrijke, negatieve impact zou hebben op de belangen van betrokkene. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene is geboren en getogen in Pakistan, waar hij zijn eerste dertien levensjaren doorbracht. Zijn familiale situatie in Pakistan werd grondig onderzocht in het kader van zijn aanvraag op basis van artikel 61/15 en volgende van de Vreemdelingenwet waaruit duidelijk bleek dat de duurzame oplossing voor betrokkene zich in Pakistan bevindt binnen zijn familiale context. Dit bleek ook uit de verklaringen van betrokkene zelf daar hij in het kader van deze procedure aangaf dat hijzelf zijn toekomst ook in Pakistan zag en dat zijn verblijf in België slechts een tijdelijke situatie is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij zijn leven hier heeft opgebouwd tijdens zijn langdurig verblijf en dit zowel op educatief als sociaal vlak, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze dit hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene slechts vier jaar in België verblijft, waarvan legaal in de periode van 13.02.2017 tot 03.09.2018 (in het kader van zijn asielprocedure) en van 20.02.2019 tot 04.11.2019 (in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 61/15). Betrokkene toont slechts twee jaar scholing aan (met name schooljaren 2019-2020 en 2020-2021). Betrokkene is daarentegen geboren en getogen in Pakistan waar ook zijn ouders en zussen verblijven. Gezien zijn leeftijd bij aankomst in België (met name bijna veertien jaar) mag verondersteld worden dat hij ook in Pakistan scholing genoten heeft. Gezien zijn asielprocedure negatief afgesloten werd, blijkt niet dat hij ernstige moeilijkheden riskeert in Pakistan. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar Pakistan een belangrijke negatieve impact zou hebben op zijn belangen.

Betrokkene beroept zich tevens op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM waarbij men rekening dient te houden met de aard en de intensiteit van de opgebouwde sociale relaties. Betrokkene wijst erop dat hij hier een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven tot stand gebracht heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met zijn oom en tante langs moederzijde. Echter, in Pakistan wonen zijn ouders en twee zussen waarmee hij regelmatig contact heeft en die bereid en in staat zijn om in te staan en te zorgen voor hun zoon. Met betrekking tot zijn oom en tante legt betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel stuk voor, bijkomende elementen van afhankelijkheid worden dan ook niet aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een

privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden enkel schoolrapporten voorlegt en een eindverslag van Kiosk, een multimodulaire zorgorganisatie. Betrokkene legt geen enkele getuigenverklaring voor. We stellen dus vast dat betrokkene enkel stukken voorlegt van professionele organisaties, van mensen die beroepshalve met betrokkene in contact staan. Betrokkene legt geen bewijzen voor van hechte interpersoonlijke banden noch van buitenschoolse activiteiten of deelname aan het verenigingsleven. Betrokkene toont dan ook niet aan dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Pakistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020).

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene wijst erop dat ook de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM, evenals aan de zienswijzen van het VN Comité voor de rechten van het kind dat een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen heeft bestempeld, met name artikels 3 en 6. Het belang van het kind zou dan ook een centrale rol spelen. Echter, uit artikel 1 van het IVRK blijkt dat: "Voor de toepassing van dit verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt." Betrokkene kan zich dan niet nuttig meer beroepen op de bepalingen van het IVRK of de zienswijzen van het VN Comité voor de rechten van het kind aangezien hij reeds achttien jaar is en dus geen kind meer. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat een terugkeer tegen zijn belangen ingaat. Dit werd reeds grondig onderzocht in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 61/15 en volgende waaruit bleek dat de toekomst voor betrokkene binnen zijn familiale context in Pakistan ligt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de E. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23).

Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij langere tijd op legale wijze in België verbleven zou hebben, dat hij zijn verdere ontplooiing als persoon hier vorm gegeven zou hebben, dat zijn leven zich in België zou afspelen, dat hij zich op korte tijd zou hebben weten te integreren, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij niet te onderscheiden zou zijn van zijn leeftijdsgenoten, dat hij sociaal geëngageerd zou zijn, dat hij verschillende talen zou spreken, dat hij in staat zou zijn om later te werken en dus ook financieel bij te dragen aan de samenleving, dat hij de intentie zou hebben om verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar hij de facto reeds deel van zou uitmaken, dat hij oprecht zou zijn, werkbereid en taalvaardig en dat hij over normbesef zou beschikken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 20 september 2021 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 267 172.

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op het langdurig verblijf van verzoeker in België (sinds 12 februari 2017, verzoeker was toen 13 jaar), hetgeen werd aangehaald door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid. Door verweerder wordt in de bestreden beslissing dit langdurig verblijf evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheid" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt gesteld dat (stuk 1, pagina 1; eigen accentuering):

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 03.09.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij op 20.02.2019 een aanvraag indient op basis van artikels 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 04.11.2019 omdat de duurzame oplossing voor betrokkene in Pakistan ligt en gaat gepaard met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38)."

Door verweerder wordt kennelijk aangehaald dat - door de vermelding: "Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten" - zijn langdurig verblijf in België niet aanvaard kan worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet omdat hij "wist" dat "hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten".

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs ónmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet. Dit geldt dus ook voor de periode dat verzoekster geen verblijfsrecht had in België.

De stelling van de gemachtigde dat zijn langdurig verblijf in België sinds 12 februari 2017 geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat hij "wist" dat "hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten", vindt hierin geen steun. Dit betekent dus geenszins dat het langdurig verblijf van verzoeker zou worden uitgesloten als "buitengewone omstandigheid".

Hierdoor schendt de gemachtigde dan ook artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het langdurig verblijf van verzoeker, door hem ingeroepen als buitengewone omstandigheid, vereist derhalve een zorgvuldige beoordeling door verweerder. Dit is niet het geval, aangezien verweerder dit element afwijst omdat hij "wist" dat "hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten".

De verzoekende partij wijst er bovendien op dat dit oordeel van de gemachtigde verschillende feitelijke elementen miskent die door hem werden ingeroepen in verband met zijn verblijf in België (waaruit volgt dat hij net trachtte om een legaal verblijf te verkrijgen).

Op 4 november 2019 wordt een bevel tot terugbrenging (een bijlage 38) opgesteld omdat niet kon worden vastgesteld, op basis van artikel 61/18 Vreemdelingenwet, dat de duurzame oplossing zich in België zou bevinden. Er werd daarom een hereniging vooropgesteld tussen verzoeker en zijn ouders. In het afgegeven bevel tot terugbrenging (de bijlage 38) werd evenwel aangehaald dat verzoeker de "geijkte procedures" dient te volgen die voorzien zijn in de Vreemdelingenwet voor de "toekenning van een tijdelijk verblijf in België" met het oog op "het volgen van onderwijs". De gekende en aangehaalde opleiding die verzoeker volgde kon, binnen de wettelijke mogelijkheden, niet verder betrokken worden binnen de procedure tot het vinden van een duurzame oplossing. Verzoeker deed beroep op een aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van humanitaire redenen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hiermee geeft verzoeker gevolg aan de suggestie in het bevel tot terugbrenging. De nodige bewijsstukken hiertoe bevinden zich in het administratief dossier en zijn de verwerende partij gekend. Niettemin worden deze elementen, hoewel ze duidelijk werden ingeroepen door de verzoekende partij, niet betrokken in het oordeel van de gemachtigde.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoeker volgt in het Nederlandstalig onderwijs. Hij vervolledigt momenteel het de derde graad BSO Carrosserie in het (...). De opleiding die verzoeker volgt werd aangehaald als buitengewone omstandigheid, hetgeen echter niet werd weerhouden door de gemachtigde.

Door verweerder wordt in antwoord hierop gesteld dat (stuk 1, pagina 1):

"Het feit dat betrokkene hier naar school gaat en dat een terugkeer een breuk in zijn opleiding zou betekenen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling van toch zo normaal mogelijk te laten verlopen."

Het oordeel van de gemachtigde is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Vooreerst betreft de gemachtigde niet in zijn beoordeling dat verzoeker reeds langdurig de opleiding volgt in het Nederlandstalig onderwijs. Het staat vast dat verzoeker deze opleiding niet kan verderzetten in Pakistan. Er wordt door de gemachtigde voorts geen rekening gehouden dat verzoeker thans de derde graad van de opleiding BSO Carrosserie in het (...) vervolmaakt. Dit betekent dat een breuk in de opleiding verstrekken gevolgen heeft, omdat verzoeker zijn laatste jaar vervolmaakt alvorens af te studeren. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden beslissing dan ook ten onrechte tot het stellen van enkele abstracte principes (zoals dat er geen sprake is van "gespecialiseerd onderwijs" of een "gespecialiseerde infrastructuur"), zonder de concrete situatie van verzoeker te overwegen.

Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bovendien opgemerkt dat verzoeker van nature eerder teruggetrokken is, waardoor hij gebaat is bij een stabiele en zorgende omgeving. Dit blijkt ook uit het eindverslag dat werd opgesteld door S. M., stuk 4 bij de aanvraag, waarbij tevens werd benadrukt dat verzoeker positief is ingesteld naar zijn schoolse opleiding toe. Hij was alle dagen aanwezig, werkte goed mee en behaalde goede punten. Zijn Nederlands nam hierdoor grote stappen vooruit. De verplichting tot terugkeer naar Pakistan staat haaks op de vermelde noodzaak aan stabiliteit en een zorgende omgeving die verzoeker heeft in België. Hiermee werd echter geen rekening gehouden in de gemaakte beoordeling door verweerder, ondanks dat dit element expliciet werd aangehaald in de aanvraag en de bijgevoegde stukken.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet opgemerkt dat hij woonachtig is bij zijn familie te 2060 Antwerpen, (...) (zijn tante en nonkel langs moederszijde). De familie van verzoeker staat integraal in voor de kosten van levensonderhoud van verzoeker. Er stelt zich geen belasting voor de Belgische sociale zekerheid.

De gemachtigde meent evenwel dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat hij kan verblijven bij zijn familie in Pakistan, waarbij wordt geconcludeerd dat: "Het feit dat hij hier verblijft bij zijn oom en tante weegt niet op tegen het familiaal netwerk van betrokkene in Pakistan, netwerk dat kan instaan voor de kosten van zijn levensonderhoud" (stuk 1, pagina 2). Dit oordeel van de gemachtigde is echter onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er wordt door de gemachtigde bij de gemaakte beoordeling geen rekening gehouden met de lange duurtijd dat verzoeker thans reeds verblijft bij zijn familie te 2060 Antwerpen, (...) (zijn tante en nonkel langs moederszijde) sinds 12 februari 2017. Zij staan ononderbroken in voor zijn levensonderhoud, ondertussen gedurende meer dan 4,5 jaar. Verzoeker is gedurende deze periode gescheiden van zijn ouders, waardoor niet kan worden gesteld dat dit familiaal netwerk in België ondergeschikt zou zijn aan het netwerk dat hij heeft (had) in Pakistan. De gemachtigde diende (minstens) de lange duurtijd van het verblijf van verzoeker bij zijn familie in België te betrekken in de beoordeling, hetgeen niet is gebeurd.

De gemachtigde baseert zich bovendien op achterhaalde vaststellingen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar "het onderzoek" in toepassing van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet, zonder vermelding van de datum: "Uit het onderzoek dat gevoerd werd in het kader van zijn aanvraag tot toepassing van artikel 61/15 en volgende van de Vreemdelingenwet blijkt dat er geen reden is om gescheiden te blijven van zijn familie in Pakistan (met name zijn ouders en twee zussen) waarmee hij regelmatig contact heeft en die kunnen instaan voor de opvang en verzorging van betrokkene". Dit onderzoek is echter gedateerd. Op 20 februari 2019 werd door de toenmalige voogd van verzoeker een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet. Er vond een gehoor plaats op 9 april 2019. Na dit gehoor werd verzoeker in eerste instantie in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 Vreemdelingenwet voor een periode van zes maanden en dit in het kader van verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen. Verzoeker werd hierdoor opnieuw in het bezit gesteld van een legaal verblijf in België. Op 4 november 2019 wordt een bevel tot terugbrenging (een bijlage 38) opgesteld omdat niet kon worden vastgesteld, op basis van artikel 61/18 Vreemdelingenwet, dat de duurzame oplossing zich in België zou bevinden. Er werd daarom een hereniging vooropgesteld tussen verzoeker en zijn ouders. Dit onderzoek is derhalve gedateerd en houdt geen rekening met het langdurig verblijf van verzoeker in België sinds deze beslissing. Ten onrechte wordt met de datum van dit onderzoek geen rekening gehouden door de gemachtigde in de gemaakte beoordeling, temeer omdat verzoeker steeds woonachtig is gebleven bij zijn familie in België (hetgeen het belang van dit netwerk des te meer benadrukt). Bovendien werd in dit onderzoek geconcludeerd dat de duurzame oplossing zich niet in België zou bevinden en werd er daarom een hereniging vooropgesteld tussen verzoeker en zijn ouders.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoekster merkt tot slot op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" periode moet verblijven in Pakistan, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" is, wordt bovendien niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Pakistan om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Pakistan te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna tien maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (20.09.2021) en het moment van het indienen van de aanvraag (30.11.2020), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

Na een theoretische toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, stipt verzoeker aan dat de gemachtigde het langdurig verblijf van verzoeker in België niet aanneemt als buitengewone omstandigheid en dit omdat verzoeker wist dat hij bij een negatieve beslissing volgend op zijn internationaal beschermingsverzoek het land diende te verlaten. Hiermee wordt, aldus verzoeker, het wettelijk criterium van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden. Aldus verzoeker kunnen alleen de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Hij verwijst naar de voorbereidende werken en aldus de ratio legis van artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarbij de wetgever de bedoeling had dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen. Bij middel van een a contrario-redenering verdedigt verzoeker dat alle andere elementen die niet onder artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vallen wel in overweging genomen moeten worden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Verzoeker vervolgt dat zijn langdurig verblijf derhalve een zorgvuldige beoordeling door de gemachtigde vereist, hetgeen in casu aldus verzoeker niet is gebeurd.

Vervolgens meent verzoeker dat verschillende feitelijke elementen werden miskend. Hij wijst op de motieven in het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) waarin werd aangehaald dat verzoeker de geijkte procedures dient te volgen die voorzien zijn in de Vreemdelingenwet voor de toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op het volgen van onderwijs. Volgens verzoeker heeft hij gevolg gegeven aan die suggestie door het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nu de gemachtigde dit element, dat hem ook gekend is op basis van het dossier, niet in zijn beoordeling heeft betrokken, acht hij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, samen met het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

In wat als een derde onderdeel van het middel kan beschouwd worden, stipt verzoeker aan dat hij momenteel de derde graad van zijn BSO opleiding vervolledigt. Volgens verzoeker is het standpunt van de gemachtigde over zijn opleiding onzorgvuldig en kennelijk onredelijk omdat hij die Nederlandstalige opleiding niet kan verderzetten in Pakistan en omdat de beslissing een breuk betekent in zijn opleiding, hetgeen verstekkende gevolgen heeft omdat hij in zijn laatste jaar zit. Er wordt volgens verzoeker enkel op basis van abstracte principes geoordeeld, zonder zijn concrete situatie te overwegen.

In een vierde onderdeel stipt verzoeker aan dat hij thans bij zijn tante en nonkel in België verblijft, die voor zijn levensonderhoud instaan, zodat er zich geen belasting voordoet van het sociale zekerheidsstelsel. De gemachtigde stelt dat verzoeker kan verblijven bij zijn familie in Pakistan. Verzoeker meent evenwel dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de termijn van 4,5 jaar gedurende dewelke hij reeds bij zijn familie in Antwerpen verblijft, dit sinds februari 2017. Door die termijn vindt verzoeker dat niet kan gesteld worden dat zijn netwerk in België ondergeschikt is aan zijn netwerk in Pakistan. De lange termijn van verblijf in België had de gemachtigde in zijn beoordeling moeten betrekken en volgens verzoeker is het onderzoek dat gebeurde in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet gedateerd omdat het bevel tot terugbrenging dateert van 4 november 2019. Verzoeker stelt daarbij zelf dat in dit onderzoek werd geconcludeerd dat de duurzame oplossing zich niet in België bevindt en een hereniging met de ouders moet worden vooropgesteld. Verzoeker concludeert tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een vijfde onderdeel gaat verzoeker niet akkoord met het motief dat hij als gevolg van de beslissing slechts een tijdelijke periode in Pakistan zou moeten verblijven. Minstens wordt niet omschreven wat "tijdelijk" is, hetgeen volgens verzoeker onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is. Hij wijst eveneens op het verstrijken van 10 maanden tussen het indienen van zijn aanvraag en het nemen van de beslissing, hetgeen een aanwijzing is dat het om een langdurige termijn kan gaan.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Anders dan verzoeker aanvoert, kan de Raad niet aannemen dat enkel feitelijke elementen die vermeld worden onder artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid, in die zin dat die opsomming geen exhaustieve lijst bevat. Verzoeker gaat kennelijk voorbij aan de aanhef van die tweede paragraaf, met name “onverminderd de andere elementen van de aanvraag”. De Raad volgt de a contrario-redenering van verzoeker dan ook niet. Verder motiveert de gemachtigde aangaande de langere tijd van legaal verblijf nog verder dat elementen van lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en daarom niet in deze fase behandeld worden.

Daarbij verwijst de gemachtigde naar het principearrest van 9 december 2009, nr. 198.769 van de Raad van State. Dit arrest preciseerde dat: *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat het in de verblijfsaanvraag aangehaalde element van lang verblijf niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Verder motiveert de gemachtigde eveneens concreet dat de duur van de procedure om internationale bescherming, nl. een jaar en zeven maanden, niet van die aard is dat het als onredelijk lang kan beschouwd worden. De gemachtigde erkent eveneens dat verzoeker tijdens zijn procedure als minderjarige op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet negen maanden legaal verbleef in België. Doch het totale verblijf van verzoeker op het grondgebied bedraagt slechts vier jaar terwijl verzoeker de eerste dertien jaar van zijn leven in Pakistan doorbracht. De Raad stelt dan ook vast dat naast een eerder principiële uitsluiting van langer verblijf op het Belgisch grondgebied als buitengewone omstandigheid op basis van de rechtspraak van de Raad van State, de gemachtigde ook concreet is nagegaan hoe lang het feitelijk verblijf en het legaal verblijf op het grondgebied betroffen en of dit onredelijk lang was om alsnog te vereisen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend. Het lang verblijf op het grondgebied is aldus niet om de enkele reden dat verzoeker wist dat hij na een negatieve beslissing het land diende te verlaten, geweigerd als buitengewone omstandigheid. De Raad kan de motieven dienaangaande niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig, noch in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet achten.

Verder leest de Raad in de bijlage 38, die verzoeker zijn voogd kreeg op 4 november 2019, inderdaad dat er werd gewezen op het feit dat de procedure zoals voorzien in artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet niet de bedoeling heeft een verblijf toe te kennen met het oog op het volgen van onderwijs met het oog op betere toekomstperspectieven en dat hiervoor de "geijkte procedures" dienen gevolgd te worden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet. De Raad volgt evenwel niet dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals verzoeker vervolgens heeft gedaan, kan opgevat worden als het gevolg geven aan deze suggestie in de bijlage 38. Zoals verweerder in de nota terecht aanhaalt, betreft de aanvraag van een visum met het oog op studies de geijkte procedure zoals voorzien in de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de Raad niet volgen dat dit een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van de gemachtigde zou uitmaken.

Wat betreft het onderwijs dat verzoeker in België volgt, namelijk derde graad BSO, gaat verzoeker niet concreet in op de motieven van de gemachtigde dat niet blijkt dat verzoeker geen scholing kan krijgen in Pakistan, noch dat verzoeker gespecialiseerd onderwijs nodig heeft of in een gespecialiseerde structuur. Anders dan verzoeker stelt, beperkt de gemachtigde zich niet tot enkele abstracte principes maar gaat hij ook in concreto in op het feit dat verzoeker de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt en dus niet langer schoolplichtig is en dat geen attest voorligt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar, zodat niet is aangetoond dat hij nog steeds naar school gaat. Het komt verzoeker toe die argumenten concreet te weerleggen. Dat verzoeker geen Nederlandstalige opleiding in Pakistan kan volgen, kan de Raad aannemen, doch er blijkt niet waarom verzoeker geen opleiding "carrosserie" in zijn moedertaal zou kunnen volgen in Pakistan. Verder stelt verzoeker dat een breuk in zijn opleiding verstreckende gevolgen heeft omdat hij zijn laatste jaar vervolmaakt, maar dit is niet geheel duidelijk blijkens de voorgelegde stukken en het administratief dossier. In het dossier leest de Raad immers dat de klassenraad in het "eindrapport 2020-2021" heeft aanbevolen het vijfde jaar te hernemen in een andere studierichting, bijvoorbeeld de schildersafdeling. Uit een ander attest blijkt dan weer dat verzoeker wel de studierichting in het tweede jaar van de derde graad mocht aanvatten en dus een A-attest verkreeg, doch er staat nog steeds de suggestie van richting te veranderen. Het is onduidelijk welke opleiding verzoeker volgt op het ogenblik van de beslissing, doch wederom kan de Raad niet aannemen dat het niet mogelijk zou zijn een eventuele schildersopleiding te volgen in Pakistan.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de nood van verzoeker aan een stabiele en zorgende omgeving, die verzoeker zou hebben in België, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde heeft immers actief het onderzoek dat gevoerd werd naar de duurzame oplossing in het kader van de "MINTEH-procedure" of de procedure gestoeld op de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet betrokken in zijn beoordeling. Hij wees er immers op dat uit dat onderzoek bleek dat er geen reden is om gescheiden te blijven leven van zijn ouders en zussen in Pakistan waarmee verzoeker nog regelmatig contact heeft en die kunnen instaan voor de opvang en verzorging van verzoeker. Dit vindt steun in de bijlage 38, die zich in het administratief dossier bevindt en die niet werd aangevochten voor de Raad. Waar verzoeker nog stelt dat hij alle dagen aanwezig was op school, goed meewerkte en goede punten behaalde, blijkt dat overigens niet eenduidig uit de voorgelegde schoolresultaten en commentaren van leerkrachten, die zich in het dossier bevinden.

De gemachtigde motiveert dat het feit dat verzoeker hier bij zijn tante en oom verblijft, niet opweegt tegen het familiaal netwerk in Pakistan. Anders dan verzoeker, acht de Raad dit standpunt niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. De gemachtigde wijst er terecht op dat verzoeker geboren is in Pakistan en daar de eerste 13 levensjaren doorbracht en dat zijn familiale situatie grondig werd onderzocht in het kader van de procedure gestoeld op de artikelen 61/15 en volgende van de Vreemdelingenwet. Uit dit onderzoek bleek dat er geen reden was om aan te nemen dat verzoeker nog langer gescheiden diende te leven van zijn ouders en zussen, waarmee hij nog contact heeft en die voor de opvang kunnen instaan. Het feit dat die beslissing dateert van 4 november 2019 en dat verzoeker ondertussen 4,5 jaar woont bij zijn oom en tante die instaan voor zijn levensonderhoud, doet aan het voorgaande geen afbreuk, noch kan aangenomen worden dat de gemachtigde de duur van het verblijf bij zijn familie in België niet in de beoordeling heeft betrokken. Er blijkt ten overvloede uit het administratief dossier dat de voormalige voogd van verzoeker zich ernstig zorgen maakte over de situatie van verzoeker bij zijn oom en tante. Zo blijkt uit het onderzoek naar de "best interest elements", in het kader van de duurzame oplossing op grond van artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet, dat aanleiding gaf tot de bijlage 38, dat zowel de oom als de tante hebben gevraagd dat verzoeker zou verhuizen naar een opvangplaats van Fedasil. Verzoeker zelf bleek hiertegen gekant, maar ook de voogd vond het in het belang van verzoeker dat hij naar een leefgroep zou verhuizen *"dit omwille van de situatie in huis, de weinige zorg die er is ten opzichte van H. en de financiële moeilijkheden in de welke de oom volgens zijn verklaringen zou verkeren"*. In een synthesesedocument telefoongesprek van 9 april 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, leest de Raad eveneens de bezorgdheid van de voormalige voogd dat indien verzoeker geen verblijf zou krijgen, de oom en tante hem gewoon op straat zouden zetten en hij onderdak verliest. De voormalige voogd wijst erop dat de oom langs alle mogelijke wegen geld probeert te bekomen (vb. kinderbijslag, jobs die de minderjarige deed) en dat indien verzoeker wel verblijfsrecht in België zou krijgen, verzoeker in functie van zijn oom en familie in Pakistan geld in het laatje zou moeten brengen. Ook blijkt uit het dossier dat men het raadzaam heeft geacht op een bepaald ogenblik Payoke in te schakelen omwille van het profiel van de oom. De Raad kan dan ook in het geheel niet volgen dat het standpunt van de gemachtigde dat verzoeker zijn netwerk bij zijn ouders primeert op het netwerk in België, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Tot slot volgt de Raad evenmin dat de gemachtigde een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid heeft begaan door erop te wijzen dat het om een tijdelijke periode gaat, in afwachting van de beslissing in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging en omdat hij geen indicatie heeft gegeven hoelang die tijdelijke periode zou duren. Verzoeker verwacht immers van de gemachtigde het onmogelijke te motiveren. De wet voorziet geen maximumtermijn waarbinnen een antwoord moet worden verschaft op een aanvraag om een humanitair visum gestoeld op artikel 9 van de Vreemdelingenwet, ook al is het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn steeds van toepassing. Waar verzoeker aanstipt dat de huidige procedure ook reeds bijna 10 maanden heeft geduurd en die periode dus langdurig kan zijn, heeft hij een punt. Doch de Raad ziet niet waarom het voor verzoeker bijzonder moeilijk zou zijn in zijn familiale context in Pakistan bij zijn ouders en zussen bv. gedurende een langere duur als 10 maanden op een antwoord op de visumaanvraag te moeten wachten.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen uiteenzetting geeft waarom de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Minstens moet aangenomen worden dat een eventuele uiteenzetting samenvalt met het betoog aangaande de scholing van verzoeker en diens familiaal netwerk in België. Dienaangaande kan de Raad naar het voorgaande verwijzen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, zoniet minstens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES